

## “Arnhem op Ramkoers”

Wat er in het land gebeurt, en waarom toen donderdag de dankwoorden eigenlijk al voltooid waren bij de uitreiking van de Zilveren Nipkowschijf aan Nieuwsuur greep Mariëlle Tweebeeke nog even de microfoon. Ze zei dat de prijs er eigenlijk een was voor de hele journalistiek in zware tijden. Dat was een vriendelijke verbreding – al ging de prijs natuurlijk niet voor niets naar Nieuwsuur. Het programma, zo schreef de jury (waar ik ook in zat), neemt „dagelijks met liefde zijn verantwoordelijkheid [...] voor het publieke debat in Nederland – een onmisbaar baken voor de burger die wil weten wat er in het land gebeurt, en waarom”.



Op de dag dat Nieuwsuur werd bekroond, liet buiten de nieuwsuitzendingen om hoofdzakelijk [Sophie Hilbrands Opstandelingen \(BNNVARA\)](#) zien „wat er in het land gebeurt, en waarom”. Bijvoorbeeld dat een woonbootbewoonster in de haven van Arnhem ineens een zwarte muur op zich af zag komen en nog net op tijd kon vluchten voordat de reuzentanker haar schip plette. [Uiteindelijk slaagde de vrouw erin haar schip \(25 duizend euro schade\) drijvende te houden](#), maar al snel werd duidelijk dat Hilbrand een probleem te pakken had dat zo hardnekkig was als blauwalg in stilstaand water.

Al sinds 2005 zochten de eigenaars van de boot, [Jeroen en Marloes Spaander](#), een veiliger ligplaats. Voorlopig hadden ze, ondanks beloften van gemeentewege, slechts een stapel uitgeprinte Wob-documenten die een flinke kotter zouden kunnen doen kapseizen. Meer dan documentenjournalistiek is Opstandelingen gevoelsjournalistiek. Vaak vraagt Hilbrand haar gesprekspartners hoe iets voelt. Bijvoorbeeld aan het paar dat een horecaboot uitbaatte en ineens het bestemmingsplan van het water waarin zij dreven van kleur zagen verschieten. Nu dreigde het einde van een familiebedrijf. „Wij zijn de derde generatie, onze zoon zou de vierde zijn geweest”, zei de vrouw somber.

Tussen de boze en teleurgestelde burgers reed een VVD-wethouder in windjack op zijn elektrische fiets. Aanvankelijk optimistisch liet hij weten dat alles dit jaar opgelost zou zijn, maar toen hij dat de Spaanders ging vertellen, woei er een ijskoude wind door de haven. Het paar had „geen enkel vertrouwen”, „hoorde niets nieuws” en verwachtte niets. Aan het eind van de uitzending bleek dat ze hun verlies hadden genomen: ze lieten zich uitkopen en gingen aan land wonen.

Het woonbotendrama bleek niet het enige. Een paar jaar geleden verscheen er al [een vernietigend rapport over de politieke cultuur in Arnhem](#), waar de gemeenteraad geen tegenmacht biedt aan het college van B en W. Zo belandde Opstandelingen toch nog even in de natuurlijke habitat van Nieuwsuur. Dat bekroonde programma bleek even later zo aangedaan dat er bij een kort item „Nipkov ” in plaats van „Nipkow ” in beeld verscheen. De uitzending zelf had „een dure studiogast”: op een ezel schitterde een schilderij van William Turner, dat het Dordrechts Museum in bruikleen had gekregen. Er stonden koeien in verschillende kleuren op, die Turner volgens de directeur van het museum bij zijn Dordtse voorbeeld Albert Cuyp had gezien. Of, dacht ik, Turner heeft in het echt koeien van verschillende kleuren gezien. Nieuwsuur is ook een prima cultuurprogramma. Mariëlle Tweebeeke was te gast bij O p1, waar Jort Kelder haar onverstoortbaarheid testte door haar te complimenteren met haar onverstoortbaarheid. Tweebeeke reageerde onverstoortbaar, ook toen haar werd gevraagd naar de hoge leeftijd van de Nieuwsuurkijker. „Er zit heel veel Nieuwsuur in Zondag met Lubach”, zei ze. Via die omweg krijgt ook de jonge burger te horen wat er in het land gebeurt – en waarom.

Arjen Fortuin

Bron: <https://www.nrc.nl/nieuws/2021/06/25/wat-er-in-het-land-gebeurt-en-waarom-a4048768>